

Nazwa: Szkoła Dobrego Graffiti

Zespół: Ewa Andrzejuk, Agnieszka Konopka, Aleksandra Marek, Marlena Woźniak

Graffiti do wizualizacji: Brain Damage Gallery

Lokalizacja:

- Adres: ul. Balladyny
- Miasto: Lublin
- Region: Lubelskie
- Kraj: Polska
- Rok: 2021
- Powierzchnia: 814.73 m²

Słowa kluczowe: Idea Formy Otwartej (Oskar Hansen), przestrzeń funkcjonalna, nigdy nie burz (Lacaton & Vassal), retencja wody, bioróżnorodność, gatunki rodzime, zeroenergetyczność

Teren znajduje się na osiedlu Juliusza Słowackiego w Lublinie zaprojektowanego przez architektów Zofię i Oskara Hansenów w myśl Idei Formy Otwartej, a znajdujący się tam obiekt nosi nazwę Teatru Formy Otwartej. Projekt ma na celu przywrócenie funkcji nadanej przez autorów, oraz dodatkowe zaktywizowanie przestrzeni poprzez wprowadzenie cyklicznych spotkań pod nazwą Szkoła Dobrego Graffiti.

Teatr Formy Otwartej powstał w 1963 roku, zlokalizowany jest przed osiedlem, na wzniesieniu usypanym z ziemi wykopanej spod fundamentów bloków. Dominuje nad głównym wjazdem na dzielnicę. Kiedyś znajdował się tam widok na jedną z głównych ulic Lublina, oraz perspektywę miasta i terenów uniwersyteckich, dziś miejsce jest osłonięte przez wysokie drzewa, które z biegiem lat porosły nasyp. Obiekt zbudowano z betonowych sześcianów o zróżnicowanych wysokościach, tworzących asymetryczny układ platform, na których umieszczone były teraz nieistniejące drewniane siedziska. Według idei autorów miejsce miało służyć wypoczynkowi i spotkaniom lokatorów, ale także być dla nich swego rodzaju azylem, miejscem odosobnienia. Ekranowa architektura miała za zadanie nadać tej przestrzeni charakter teatralny, gdzie przebywający ludzie stawali się aktorami nadając mu kontekst poprzez eskpozycję przypadkowych sytuacji codzienności, oraz dowolną interpretację miejsca.

Idea Formy Otwartej zakłada, że projektant swoim działaniem stwarza tło dla życia codziennego, spotkań i aktywności użytkowników danej przestrzeni. To Ludzie są najważniejszym jej podmiotem, a wkraczając w nią nadają jej sens istnienia i życie, nawet tylko poprzez samo przebywanie. Według idei zaprojektowany obiekt ma prawdziwe znaczenie wtedy gdy pojawia się w nim człowiek, który może kształtować daną przestrzeń na swój sposób, oraz dowolnie ją aranżować. W naszej przestrzeni pojawili się młodzi ludzie, którzy poprzez swoją ekspresję twórczą wypełnili ją graffiti. Dzięki temu nabrała ona nowego wydźwięku i barw. Niestety jednocześnie miejsce, z powodu upływu czasu i warunków

atmosferycznych uległo zniszczeniu, betonowe bloki zaczęły się rozpadać, a drewniane siedziska zniknęły i zastąpiono je starymi kanapami.

Projektem chcemy wyjść naprzeciw aktualnym użytkownikom, aby nie odstraszyć ich, lecz dostosować to miejsce do ich potrzeb. W tym celu, spełniając kolejny z aspektów Idei Formy Otwartej- przekształcalność, według którego autor zapewnia tło dla zdarzeń tworzonych przez człowieka, zaplanowałyśmy na terenie nową edukacyjno-wystawową funkcję, która pozwoli na dalsze wykorzystywanie przestrzeni dla sztuki graffiti i twórczości młodych ludzi. Jednocześnie będą oni mieli możliwość uczestniczyć w warsztatach, prowadzonych we współpracy z lokalnymi artystami, twórcami graffiti, oraz animatorami kultury z zakresu technik i form tworzenia tego typu prac. W myśl Idei Oskara Hansena zadbałyśmy także aby miejsce ponownie stało się przyjaznym tłem dla życia mieszkańców pobliskich bloków, gdzie będą mogli spędzać wspólnie czas i integrować się. Przestrzeń osłonięta roślinnością od ruchliwej ulicy stanie się azylem od szybkiego tempa życia miejskiego, gdzie człowiek będzie mógł wyciszyć się i odpocząć.

W procesie twórczym inspirowaliśmy się również parą francuskich architektów Lacaton & Vassal, którzy w swoich projektach kierują się zasadą „nigdy nie burz”, oraz zrównoważonym rozwojem. Twierdzą że nie ma potrzeby budowania nowych obiektów by rozwijać architekturę i poprawiać jakość życia jej użytkowników oraz przestrzeni miast. Tak jak oni, prace rozpoczęłyśmy od dokładnej inwentaryzacji terenu, aby maksymalnie wykorzystać to co może nam dać istniejący już obiekt stworzony przez Zofię i Oskara Hansenów, po czym z poszanowaniem dla ich twórczości przekształciliśmy go.

Betonowe bloki częściowo zabudowałyśmy deskowaniem tworząc z nich tarasy i donice, a do prezentacji prac warsztatowych wykorzystaliśmy ich piętrowy układ, montując ramy na frontach sześcianów, oraz dodatkowe systemy wystawiennicze umieszczone na górnych tarasach. Pomędzy nimi znajdują się podpory pod pnącza. Dzięki wprowadzeniu naturalizującej roślinności uzyskaliśmy mniej surowy charakter, co dodatkowo może zachęcić przechodniów do odwiedzenia miejsca. Wybrane gatunki pochodzą z ruderalnych zbiorowisk roślinnych, dzięki czemu przetrwają trudne warunki miejsca, a nowa roślinność podniesie również bioróżnorodność terenu. W trosce o klimat zastosowałyśmy technikę małej retencji wody, która zasilila ogród deszczowy, zaprojektowany na najniższym poziomie, oraz umieściłyśmy panele fotowoltaiczne dostarczające energię do oświetlenia terenu. Formę małej architektury zaczerpnęłyśmy z pierwotnego projektu Zofii i Oskara Hansenów, są to drewniane siedziska. Nowym elementem pojawiającym się w przestrzeni jest zaprojektowane przez nas logo przedstawiające uproszczoną postać mniszka lekarskiego (*targającym officinale*), nadana mu kolorystyka i forma nawiązuje do ulicznej sztuki graffiti.